

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ความสุขหาได้จากพุทธศาสนา

ก่อนจันทัน

พระที่อยู่เป็นที่ ๆ ช่างในนั้น ที่ของตัวโดยเฉพาะ ๆ ไม่ได้กว้างขวางอะไร ที่ทำเล
ศาลานี้เป็นที่กว้างขวาง ต่างองค์ต่างออกมารวมปิดกวาดเขตต์ที่บริเวณศาลาซึ่งเป็น
ส่วนรวม ที่ของเจ้าของมันแคบชนิดเดียว ๆ อันนี้ได้คิดกันหรือไม่ละ เรามาดูมันแปลก ๆ ตา
อยู่นะ มันเห็นแก่ตัว ๆ นะ ที่ส่วนรวมไม่เห็นเป็นสำคัญ ที่ของเรามันแคบชนิดเดียว ๆ อยู่ที่
ไหนก็ได้ ปิดเมื่อไรกวาดเมื่อไรก็ได้ แต่ที่ส่วนรวมที่เป็นที่สาธารณะ ต้องได้ใช้เป็น
ประโยชน์อย่างจำเป็น ๆ นั้นนะ เป็นที่ ๆ สำคัญมากทีเดียว ให้ดูทุกอย่าง ๆ นะมาประพฤติ
ปฏิบัติธรรมดาธรรม อย่ามาเชื่อ ๆ ซ้ำ ๆ แบบไม่เอาไหน ๆ มีเกลื่อนโลกเวลานี้ เข้าใจไหมอัน
ไม่เอาไหนนี่นะ คือเรื่องกิเลสเหยียบหัวสัตว์โลกนะ

อะไร ๆ ก็มีแต่ความมักง่ายความสะดวกสบาย ๆ แล้วเหยียบหัวเจ้าของลงไปด้วยความ
ความที่ว่างสะดวกสบาย ๆ นะ ธรรมท่านดูหมัดนี่นะ เรื่องกิเลสเหยียบหัวสัตว์โลกท่านดู
หมัด จึงเอาธรรมมาประกาศสอนชี ทุกคนให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ผิดพลาดประการใด เรา
อย่าเข้าใจว่าสิ่งนั้นสิ่งนี้ผิดพลาด ตัวเราเองเป็นตัวผิดพลาด ให้ดูจุดนี้เรามาศึกษาอบรม ดู
ที่หัวใจ เคลื่อนไหวไปผิดถูกชั่วประการใด แล้วการกระทำหน้าที่การงานผิดถูกประการใด
บกพร่องตรงไหน ดูให้ดีตัวเอง อย่ามองข้ามหัวใจนะ หัวใจนี้เป็นหลักใหญ่มาทีเดียว สถิต
อยู่กับใจ ปัญญาอยู่กับใจ รักษาใจ ใจจะปลอดภัย ทำหน้าที่การงานอะไรจะสมบูรณ์พูนผล
ถ้าขาดสติธรรม ปัญญาธรรม ไปเสียอย่างเดียวไม่เป็นทำทั้งนั้น

จำให้ดีพระมาทุกวัน ๆ มากขึ้นโดยลำดับลำดับานะ เราก็มองดูไม่ทั่วถึง ทั้งข้างในข้าง
นอก ไม่ทราบจะมองดูที่ไหนบ้าง ต่างคนให้ต่างดูตัวเอง ตามีทุกคน หูมีทุกคน ไม่มีแต่
หลวงตาองค์เดียวที่จะมองดู ฟังเสียงหมู่เพื่อนนะ หมู่เพื่อนมีหูมีตามีใจ เอาไปใช้เอาไปคิด
สำหรับตัวเองทุกคน ๆ ไม่งั้นจะเลอะเทอะไปหมด

เราพูดถึงเรื่องพระเณรของเรานี้มันสลดสังเวชจริง ๆ เราเพศของพระด้วยกัน
หัวล้านด้วยกันดูกัน มันดูไม่ได้นะทุกวันนี้ จนเป็นความสลดสังเวช ดูเขาดูไม่ได้ ดูเราดู
ไม่ได้ ดูท่านดูใครดูไม่ได้ มันเลอะเทอะไปด้วยกันหมด มีแต่บุตรแต่คุณเต็มกิริยามารยาท

การสำรวมระวังด้วยสติด้วยปัญญาซึ่งเป็นฝ่ายธรรมนี้ไม่ค่อยมีนะ มันชินชานอยู่ในหัวใจเรานั้นแหละ มันออกก่อน ๆ ให้จำให้ดีทุกองค์ ๆ มากขึ้นทุกวัน ๆ ให้พร

หลังจั้งหัน

วัดภูวเราไม่ได้ไปนานแล้วนะ แต่อาหารประจําที่นั่นเรียกว่าประจํา จวนสิ้นเดือนทุก ๆ เดือนเลย เพราะพระมีไม่ต่ำกว่า ๓๐ สามสิบกว่า หรือ ๒๘-๒๙-๓๐ กว่า ๔๐ นี้เป็นประจํา ตอนค่ำท่านเอาเทปมาเปิดฟัง เทปที่ไหนก็มีแต่ที่นี่ จะเรียกว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ไม่ผิด ที่นี่เลย พอดตกค่ำเริ่มมืด อย่างทุกวันนี้ก็เรียกว่าท่อมพอดี เพราะท่อมหนึ่งก็มีดพอดีกัน ท่านจะมารวมที่กุฏิ กุฏิมันเป็นสองชั้น ข้างล่างมันเป็นทำเล ข้างบนไม่ค่อยมีใครขึ้นไปแหละ หัวหน้าท่านจะเปิดฟัง แล้วพระที่มาอยู่นั้นทั้งหมด ต่างองค์ต่างมานั่งภาวนา เทปเปิดขึ้นเหมือนเทศน์ นั่งภาวนาฟัง อย่างน้อยเรียกว่าวันละหนึ่งกัณฑ์ เป็นอย่างน้อย หรือไปเปิดพิเศษอันนั้นก็แล้วแต่ แต่ที่เป็นพื้นฐานก็คือวันละหนึ่งกัณฑ์ ๆ เราอยากจะพูดว่า ร้อยทั้งร้อยออกไปจากวัดทั้งนั้น ๆ ภาคปฏิบัติจิตตภาวนาล้วน ๆ เลย มีแต่แกงหม้อเล็ก หม้อจิว ๆ ตลอดเลย

พอฟังจบแล้ว องค์ไหนอยากจะไปก็ไปตามอัธยาศัย ผู้ยังไม่อยากไปก็นั่งภาวนาต่อเลยก็ได้ หรือจะเปิดเทปฟังเป็นกรณีพิเศษก็ได้ นี่เป็นประจํา ที่เราเข้าเกี่ยวข้องกับมันสิบกว่าปีแล้วนะ แต่ก่อนก็ได้ยินได้ฟังมาเฉย ๆ ว่า ท่านอุทัยท่านอุตสำหรับพยายามอยู่ที่นั่นประจํามา สององค์หรือสามองค์เป็นอย่างมาก เพราะที่โคจรบิณฑบาตไม่มี ลำบาก แต่ที่ภาวนาร้อยทั้งร้อย สะดวกไปหมดเลย

สถานที่นี้แต่ก่อนท่านอาจารย์ฝันท่านผ่านมาพักที่นั่น อยู่ไม่ได้ก็เพราะเหตุนี้เอง ต่อไปท่านอุทัยเลยไปพักที่นั่น ทางต้องบุกด้วยเท้าไป ไปด้วยเท้า ไม่มีรถมีรา ไปอย่างสมบุกสมบัน นั้นเหมาะกับผู้เสาะแสวงหาธรรม ต้องเป็นผู้สมบุกสมบันทั้งนั้น พวกเสาะแสวงหาธรรมจะเอาความสะดวกเข้ามาเกี่ยวข้องไม่ได้ ชัดกับธรรม ธรรมนี้เรียกว่าบุก บุกคืออุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งเป็นเรื่องความมั่งง่าย ความสะดวกสบายของกิเลสอยากให้เดินทางนั้น เห็นว่าไม่สะดวกสบายไม่ไป กิเลสกลืนแล้ว นั้น

พอได้โอกาสเราก็เลยไปเยี่ยม เพราะได้ยินข่าวมานานแล้วว่า สถานที่นี้สงบมากเป็นที่หนึ่งเลย พอได้โอกาสเราก็ไปเลย ตอนนั้นรถพอไปได้นะ มันเป็นหน้าแล้ง ดูเหมือนเดือนเมษา ละมั่งเราไป ตอนหน้าแล้งไป รถก็บุกเข้าไปอย่างนั้นละ พอลงรถแล้วเราไปเลยที่นี่ ไปเที่ยวหมดเลย เพราะแต่ก่อนแข็งแรง ไปไหนสะดวกสบาย ไปตระเวนดูหมด ดูมีแต่ความเงียบสงบตลอด เป็นที่พักเป็นแห่ง ๆ เป็นดง ๆ แล้วที่โล่งแจ้ง หินดานก็มีทั่วไป อยาก

นั่งภาวนากลางแจ้งก็ได้ กลางวิากลางวันก็อยู่ในป่า สงบสงัดตลอด น้ำท่าไม่อด อดแต่อาหารเท่านั้นเอง

ไปดูจนหมดจริง ๆ เทียวดูหมดอย่างละเอียดล่อ เหมาะสมทั้งหมดเลย พอมาก็ประกาศในเวลานั้นเลยว่า ตั้งแต่นี้ต่อไปท่านอุทัยจะพักที่นี่ เวลานี้ก็มิมีพระจำนวนที่เห็นนี้แหละ ครั้นต่อไปนี้ท่านต้องการจะรับพระรับเณรมากน้อยเพียงไร ให้ท่านรับได้ตามสบาย ผมจะรับเลี้ยง บอกรับเลี้ยง เอา ถ้าพระตั้งใจภาวนาแล้วมาเลย บอกรับเลี้ยง ผมเปิดทางให้ทั้งหมด จะรับเลี้ยงทั้งหมด ถ้ารับเลี้ยงสู้ไม่ไหวผมจะบอก บอกรับเลี้ยง ตั้งแต่บัดนั้นมา พอมาถึงวัดแล้วก็จัดอาหารส่งไปเลยเรื่อย สิบกว่าปีแล้วนะ ที่นี้พระก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ อย่างรวดเร็ว เพราะสถานที่นั้นเหมาะสมมาก แต่พระเข้าไปอยู่ไม่ได้เท่านั้นเอง

ที่นี้พอได้รับความสะดวกท่านก็ตั้งจุดหมาย ๓๐ ไร่เป็นจุดกลาง ลดบ้างขึ้นบ้าง ประมาณ ๔๐ ไร่ ลดลงมา ๓๐-๒๘-๒๙ อยู่ทั้งหมด บางที่ถึง ๕๐ ไร่ แต่เป็นบางกาลเวลา ท่านไปชำระระยะ ที่เป็นพื้นฐานก็ ๓๐ ไร่กว่านี้มาก ลดมีน้อยมากเทียว ตั้งแต่บัดนั้นมาอาหารจัดให้เพียงพอ ใส่น้ำ เต็มเอียง ๆ ไปเลย ทุกวันนี้ก็ประจำอยู่มานานเหมือนกัน เรียกว่า ๔ คันทรเลย หกสัปดาห์มี สีส้อบองขึ้นเต็มรถ ๆ เลยตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ ไปแล้วยังถามไถ่อีกด้วยว่ามีพระจำนวนมากน้อยเพียงไร หากว่าบกพร่องจะเอามาเพิ่มอีก อย่างนั้นตลอด

วัดนั้นจึงเป็นวัดที่สะดวกสำหรับบำเพ็ญธรรมล้วน ๆ ใครไม่ให้เข้าไปยุ่งนะ เราเป็นคนขู่เองเลย ท่านอุทัยท่านไม่มีอำนาจแหละ ใครจะไปอยู่ไปอะไรท่านก็ไม่ว่าอะไร เราไปเองสั่งเสียหมดเลย บอกรับเลี้ยงที่นี่ไม่ให้ใครเข้ามายุ่ง บอกรับเลี้ยง เราจะสงวนพระไว้สำหรับทำประโยชน์ให้โลก ประชาชนมีจำนวนมากเท่าไรสู้พระไม่ได้ ที่ทำประโยชน์ให้โลก จึงไม่ให้ใครเข้าไปอยู่ที่นั่นนะ ให้มีแต่พระ แล้วพวกเขาจะทำอาหาร บ้านเขามี ๓-๔ หลังคาเรือน เขามาทำอาหารสำหรับพระเป็นประจำ ๆ ตลอดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ คืออาหารไม่ให้อด สถานที่นั้นจึงเป็นสถานที่บำเพ็ญสะดวกสบาย ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเลย ให้มีแต่พระล้วน ๆ เลย เราเป็นผู้คอยดูแลตลอด ฟังเสียงอยู่ตลอด ไปก็ไปดู ไปดูแล้วสั่งเสียหมดเลย สั่งเสียอย่างเด็ดขาด ๆ เลย ให้ท่านอุทัยปฏิบัติตามนี้

พวกญาติโยมใครต่อใครมาก็เอาเรื่องของเรานอกกาง เพราะเรื่องของเราเป็นเรื่องใหญ่โตมากสำหรับประโยชน์ต่อโลก ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ได้พระเพียงองค์เดียวเท่านั้น เห็นไหมหลวงปู่มั่นเราเวลานี้ กระเทือนทั่วโลกไม่ใช่ธรรมดาณะ นั้นละโรงงานอันใหญ่หลวงที่สุดคือ หลวงปู่มั่นเรา ครูบาอาจารย์ทั้งหลายมีจำนวนมากน้อยที่เป็นครูอาจารย์มีชื่อเสียง

โด้ดั่ง เป็นเพชรน้ำหนึ่ง ๆ ทั่วประเทศไทยก็ว่าได้เวลานี้ ไปจากไหน ไปจากหลวงปู่มัน หลวงปู่มันเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทธรรมะเหล่านี้ ท่านเหล่านั้นก็ไปศึกษาอบรมได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วออกมาก็เป็นครูเป็นอาจารย์เรื่อยมา เช่นอย่าง หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ขาว เหล่านี้เป็นต้นนะ นับแต่โน้นนะ อาจารย์แหวน ลงมา

นี้มีตั้งแต่ลูกศิษย์ หลวงปู่มัน ทั้งนี้ นี้เรียกว่าโรงงานใหญ่ ท่านผลิตอรรถผลิตธรรมใส่หัวใจพระ ๆ พระตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ได้ศึกษาอบรมเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว ออกมาก็เป็นครูเป็นอาจารย์สอนทั่วไปหมดทุกภาคในเมืองไทยเรา มีตั้งแต่ลูกศิษย์หลวงปู่มันทั้งนั้น นี่จึงเรียกว่า โรงงานอันใหญ่โตที่สุดคือหลวงปู่มัน สำหรับท่านเองท่านไม่เกี่ยวกับผู้คนนะ เพราะท่านอยู่ในป่าในเขาล้วน ๆ มาเลย ท่านไม่ได้ออกมาข้างนอก อยู่ในป่าในเขาลึก ๆ

ที่นี้พระที่มุ่งหน้ามุ่งตาจริง ๆ ก็เข้าหาท่านเลย พระไปอยู่กับท่าน ท่านกำหนดเองไม่ให้อยู่หลายองค์ ให้อยู่ที่นั่นบ้างที่นี้บ้าง เข้ามาศึกษาอบรมในป่าในเขาเป็นประจำนะ เรื่องของท่านจึงมาปรากฏโด้ดั่งขึ้นตอนประวัติของท่านนี้แหละ คือเราเขียนเองนะ แต่ก่อนเจียบเลย ท่านเป็นโรงงานใหญ่โต ชื่อเสียงท่านจึงดังมาตั้งแต่นั้นจนกระทั่งปานนี้ ใครไปสัมผัสหลวงปู่มันไม่ได้นะ นั้นละโรงงานอันใหญ่หลวงที่สุดแห่งอรรถธรรม ที่ทำความร่มเย็นให้แก่โลกอยู่ทุกวันนี้มาจากหลวงปู่มัน ว่าอย่างนี้เลย เป็นอันดับแรก ไปอยู่ที่ไหนถาม องค์นั้นมาจากไหน ๆ มีแต่ออกจากหลวงปู่มันละ

ที่นี้พอชุดนั้นค่อยลดล่องไป ลูกศิษย์ของอาจารย์องค์นั้น ๆ ก็ต่อกันไปเรื่อย ๆ อย่างทุกวันนี้ สำหรับผู้ใหญ่จริง ๆ ก็ไม่มีแหละเดี๋ยวนี้ ลูกศิษย์หลวงปู่มันหมด หมดเลย ก็ยังเหลือแต่อาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มันมาเป็นอาจารย์แทน แล้วก็ลูกศิษย์ลูกหาสืบทอดกันมา สำหรับลูกศิษย์ของหลวงปู่มันจริง ๆ แล้ว โอ้ย.แทบจะว่าไม่มีนะทุกวันนี้ มองไปไหนมันไม่เห็น คือล่องไปหมดแล้ว ไม่มี ถ้าหากว่าพูดตามหลักความจริงก็ยังเหลือหลวงตาบัวลูกศิษย์กัณฐิ ๆ นี้มันก็เต็มไปด้วยบุตรด้วยคุณเท่านั้นเองอยู่นี่นะ นอกนั้นล่องไปหมดแล้ว อยู่ทางโน้นก็มี อาจารย์เจี๊ยะ ท่านก็ทำงานอะไรไม่ได้แล้ว จะมีที่ไหน มองไปที่ไหนมันไม่เห็นเวลานี้ ที่เคยอยู่กับท่านมาจริง ๆ ได้แบบฉบับมาจากท่านจริง ๆ มองดูแล้วมันไม่เห็นนะ ก็มีแต่ลูกศิษย์ติดต่อกันมาเรื่อย ๆ อย่างนั้น

นี่ละธรรมที่จะแผ่กระจายให้โลกพอได้รับความสงบร่มเย็นบ้าง ก็มีธรรมอันแท้จริงจากท่านผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบได้รู้เห็นอรรถธรรม ตามทางของศาสดาเรื่อยมา นี่ละมาเป็นแบบฉบับที่ตายตัวได้เลย นอกนั้นไม่ว่าท่านว่าเราคลังกิเลสไปเรียน จดจำมามากน้อย

เพียงไรก็เอาคัมภีร์มาเทศน์ศรัทธาไว้ แล้วเจ้าของก็เป็นลิงเป็นค่างเป็นเปรตเป็นผีไปหมด ความจำไม่สำคัญ มันไม่ได้มาเข้าถึงหัวใจนะความจำ มีแต่ความจำเฉย ๆ ความเชื่อไม่มีเพราะไม่รู้ไม่เห็น พุทธก็ได้ยินแต่ชื่อตัวจริงไม่เห็น การปฏิบัตินี้เห็นทั้งชื่อด้วยเห็นทั้งตัวจริงด้วย ถ้าว่าเสือ ถ้าเราเรียนในตำราก็เห็นแต่รอยเสือ เสือมันมีลายอย่างนั้น อย่างนี้มันก็ไม่ค่อยกลัวใช้ไหม เพราะเห็นแต่รูปเสือเฉย ๆ ไม่เห็นตัวเสือ รอยเสือลายเสือ เห็นเฉย ๆ ภาคปฏิบัตินี้ไปเห็นทั้งเสือด้วย รอยเสือก็เห็นตามตำรา ตัวเสือลายเสือก็เห็นประจักษ์ใจ ๆ แล้วจะไม่กลัวยังไง สิ่งที่ควรกลัวต้องกลัว สิ่งที่ควรกลัวต้องกลัวเมื่อได้เห็นด้วยตา นี้ประจักษ์ใจในภาคปฏิบัติแล้วเป็นอย่างนั้น ผิดกันมากนะ ภาคปฏิบัติกับภาคปริยัติ

ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียนเป็นแบบเป็นฉบับ เป็นแบบแปลนแผนผัง ภาคปฏิบัติ นั้นเอาแบบแปลนแผนผังที่เรียนมาแล้วมาปฏิบัติตามนั้น เหมือนเขาเอาแปลนมาจากห้องจากหับ มากางแล้วจะปลูกบ้านเรือน หลังขนาดไหน กว้าง แคบ สั้น ยาว ตลอดถึงว่ากี่ชั้น เอาขนาดไหนดูแปลน ทำตามแปลนนี้ก็สำเร็จรูปขึ้นมาตามแปลน ๆ ทีนี้ภาคปฏิบัติเมื่อเรียนแล้วได้รู้ได้เห็นตามแปลนที่ถูกต้องแม่นยำเรียบร้อยแล้วไปปฏิบัติ เมื่อปฏิบัติมันก็เห็นละซิ มันก็รู้ เห็นแต่ชื่อในตำรา เห็นตัวจริงในภาคปฏิบัติภายในจิตใจ ๆ สิ่งที่ควรกลัว ๆ สิ่งที่ควรกลัว ๆ ขึ้นเลย กับที่ใจ ผิดกับตำรามากมายนะ

ทีนี้ท่านผู้นำธรรมปฏิบัติมาสอนพวกเราอย่างหลวงปู่มั่นนี่ เป็นภาคปฏิบัติร้อยเปอร์เซ็นต์ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายปฏิบัติร้อยเปอร์เซ็นต์ ได้รู้เห็นธรรมของจริงมาร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว การแนะนำสั่งสอนอะไร ๆ จึงไม่ผิดพลาด ไม่ได้ไปหลอหลอกหลำ เห็นจะเป็นอย่างนั้นเห็นจะเป็นอย่างนี้ ตามที่ตำราท่านบอกไว้แล้วด้วยความสัตย์ความจริง แต่เรามันปลอม ไปเรียนแล้วมันไม่มีสัตย์มีจริงในความจำ มันก็ไม่เชื่อ เมื่อไม่เชื่อแล้วการประพฤติปฏิบัติก็เหลวไหล ถ้าเชื่อแล้วต้องจริงจังกุทุกอย่าง ทีนี้เมื่อนำเอามาปฏิบัติแล้วมันก็จริงจัง

ถ้าพูดถึงว่าศิลปินเป็นภาคปฏิบัติแล้วนะ พอบวชปีบเข้ามาศิลปินเต็มตัวแล้ววันนั้น ตั้งใจขนาดนั้นรักษาศิลปินด้วย หิริโอตตปปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม กลัวศิลปินจะเศร้าหมองบกพร่องขาดตรงไหน ๆ นี้ระวังตลอดเวลา เมื่อระวังอยู่ศิลปินก็สมบูรณ์ตลอด ก็สมบูรณ์ในตัวเองตลอด เย็นอยู่ตลอดเวลา ยังไม่ถึงขั้นใดเอาแต่ขั้นศิลปินเป็นภาคปฏิบัติเท่านี้จิตใจก็เย็น ไปอยู่ในป่าในเขานี้ ศิลปินอ่อนมากนะ ยังไม่ได้ธรรม คือ ความสงบร่มเย็นสมาธิ ปัญญาอะไรก็ตาม เพียงเรามีศิลปินเต็มตัวของเราด้วยความระมัดระวังนี้ เราอ่อนนะ

ไปอยู่ในป่าในเขาถึงตายนี้มันก็แน่ใจ ความอบอุ่นนี้มันส่งตลอดอยู่ในตัวนั้นละ หนูนตลอดที่จะไปให้สูงโดยถ่ายเดียว ไปสวรรค์เลยว้างั้นเถอะนะ ที่จะให้ตกนรกหมกไหม้ เพราะศีลนี้ไม่มี นั่น มันแน่นอยู่ในใจ เพียงเท่านี้ก็อบอุ่นแล้ว จากนั้นก็ปฏิบัติศีลธรรม จากศีลแล้ว ศีลอบอุ่นไม่ระแคะระคายตัวเอง จิตใจก็อารมณ์ไม่ฟุ้งซ่าน ทำสมาธิจิตใจก็สงบ พอจิตใจสงบด้วยบทรธรรมคือสมาธิภาวนาตามแต่จริตนิสัยชอบ ใครจะเอาธรรมภาวนาบทใดมาเป็นอารมณ์ของใจ เช่นอย่าง พุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ หรืออานาปานสติ หรือกำหนดลมหายใจเข้าออกก็ได้

นี่เราบอกมาเพียงเอกเทศตามแต่จริตนิสัยของใครชอบธรรมบทใด จิตนี้มันไขว่คว้าอยู่อย่างนี้ อยู่อย่างนี้ตลอดเวลา ให้พากันจำให้ดี คือจิตนี้มันไขว่คว้าเพราะอะไร ไม่ใช่มันไขว่คว้าโดยลำพังมันเองนะ มันมีกิเลสที่ฝังอยู่ลึก ๆ นั่นละที่ว่ากิเลสอยู่ในใจสัตว์ธรรมก็อยู่ในใจสัตว์ แต่ธรรมไม่มีฤทธิ์เดชตอนนั้น กิเลสนี้มันมีเป็นพื้นฐานมาตั้งกับตั้งกลับ มันคล้องตัวของมัน เพราะฉะนั้น มันถึงผลักดันออกให้อยากคิด อยากรู้ อยากเห็น อยากทุกอย่าง อันนี้ผลักดันออกมาจากความอยาก ๆ คนเราจึงอยู่หาความสุขไม่ได้เพราะความอยากมันผลักดัน อยากเห็น เห็นแล้วก็อยากต่อ เห็นยังงอีก ต่อไปเรื่อย ๆ กิ่งแขนงแตกไปเรื่อย อยากรู้ อยากเห็น อยากได้ยินได้ฟัง ฟังแตกแขนงอะไร แตกแขนงมีแต่กิเลสตัวหิวโหยนี้ดันออก ๆ ความอยากของสัตว์โลกที่เกิดจากทางตา ทางหู จมูก ลิ้น กาย จึงไม่มีวันอิ่มพอ อยากตลอด

ทีนี้เราก็วิ่งตามความอยาก วิ่งเท่าไรก็เหมือนไฟได้เชื้อ ไสเชื้อเข้าไปเท่าไรไฟยิ่งแสดงเปลวขึ้นจรดเมฆ ๆ มันอยากเท่าไรก็หมุนตามความอยาก เท่ากับไฟเชื้อเข้าไป มันก็ไปใหญ่ นี่อารมณ์ของกิเลสให้พากันจำเอาไว้ มีอยู่ในหัวใจของทุกคน ทีนี้เราจะระงับอารมณ์อันนี้ เพื่อเป็นน้ำดับไฟหรือไฟเชื้อไฟออก ไม่ส่งความอยากวิ่งไปตามอารมณ์ แล้วย้อนกลับเข้ามา ทีนี้เอาคำบริกรรม พุทโธ นี้เข้ายึด ถ้าปล่อยนี้บีบมันจะยึดสิ่งนั้นที่มันเคยยึดเป็นเรื่องของกิเลส ทีนี้ปล่อยนั้นบีบยึดธรรมะนี้เช่น พุทโธ ๆ ให้ความรู้ คำบริกรรมเราก็บริกรรมไว้ พุทโธ ๆ สติติดอยู่กับนี้ เอาที่นี้ความอยากมันจะแสดงออกมา ความอยากนั้นมันจะผลักจะดันออกมา มันจะออกให้เหยียบพุทโธนี้ไปเลย ออกไปหาอารมณ์ของมัน อยากรู้สิ่งนั้น อยากเห็นสิ่งนี้ ซึ่งเป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด

มันอยากของมันตลอดเวลาในหัวใจทุกดวง ใครจึงไม่มีความสุขในโลกนี้ เราอย่าหาความสุขเพราะความอยากนี้เป็นตัวหิวโหยเป็นตัวทุกข์ มันบีบมันบีบตลอดเวลา อันนี้เราก็เอาคำบริกรรมนั้นเข้ามาบังคับ เอา ห้ามไม่ให้มันคิดเรื่องนั้น ให้มันคิดกับคำว่า พุทโธ ๆ

ที่นี้คำว่า พุทโธ นี้เป็นธรรม เป็นน้ำดับไฟ บังคับไม่ให้คิดเรื่องนั้น บังคับให้คิดอยู่กับพุทโธนี้ นานเข้า ๆ คำบริกรรมนี้ก็ค่อยติดแนบกับจิตเข้าไป สถิตอยู่นั้นแหละ ที่นี้ไอ้เรื่องความอยากมันจะค่อยจางลง ๆ คำบริกรรมกับความรู้ของเรานี้จะเด่นขึ้น ๆ ที่นี้ความสงบเย็นจะค่อยปรากฏขึ้น ๆ นี้เรียกว่าน้ำดับไฟด้วยคำบริกรรมคำใดก็ตาม มีสติควบคุมงานของตัวเอง

ที่นี้เมื่อเราทำไป มันถึงจะอยากขนาดไหนก็ตาม เราอย่าเอาความอยากมาเป็นอารมณ์คล้อยตามนะ อยากเราก็บังคับ มันอยากออกคิดไม่ให้คิด ให้คิดอยู่กับคำนี้ ตั้งหน้าตั้งตาต่อสู้กัน ที่นี้พอหนักเข้าความรู้กับคำบริกรรมติดกันเข้า ความรู้ติดกันเข้า สติควบคุมเข้า แล้วจิตจะค่อยสงบลง ๆ เอาเบื้องต้นเท่านั้นก่อนนะ พอสงบลงไปแล้วความสุขจะปรากฏไม่หาที่ไหนละความสุข ที่ทุกข์นั้นนะเพราะกิเลสมันกวนต่างหาก หาทุกข์มาให้ พอกิเลสสงบลงธรรมที่บริกรรมนี้ก็มีความสุข เสริมความสุขขึ้นเรื่อย จิตสงบเย็นที่นี้แหละ นี่เริ่มเห็นคุณค่าแห่งความสงบของใจแล้ว และเริ่มเห็นโทษแห่งความวุ่นวายของจิตที่กิเลสผลักดันออกไปแล้วในขณะเดียวกัน

ที่นี้วันไหนเรามีงานยุ่งมาก คิดมากวุ่นมาก โอ๊ย.วันนี้ไม่สบายเพราะเราเคยภาวนานี้ เราเคยมีความสุข โอ๊ย.วันนี้จิตใจวุ่นวายมาก ไม่ไหว ต้องระงับความคิดเหล่านั้นเข้ามาสู่ภาวนา นั่นมีทางหลบแล้วนะที่นี้ พอเข้ามานี้ก็บังคับอย่างว่าแหละ สักเดี๋ยวก็สงบเข้ามาพักอารมณ์ได้ เรื่องราวทั้งหลายที่จิตมันผลักดันออกไป มันสงบตัวลงจิตก็สงบเย็น

นี่ท่านทั้งหลายอยากหาความสุข เห็นความสุข อย่าไปหาที่ไหน ให้ฟังคำของพระพุทธเจ้าให้ดี บังคับไว้อย่างนี้แล้วจะไม่ไปไหน จะลงจุดนี้แน่นอน เพราะจุดนี้เป็นจุดที่พระพุทธเจ้าสั่งการทุกข์มาแล้วโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ ขอแต่เราให้ใช้กำลังธรรมของเรา ในเบื้องต้นกำลังของธรรมมีน้อยกิเลสจะหลุดลากไปได้ง่าย เราว่าไม่คิดมันขโมยคิดไปแล้ว ๆ เมื่อเอาหนักเข้า ๆ ต่อไปมันก็รู้ตัวขโมยละที่นี้ เราก็ทำจิตของเราให้สงบเย็น

คำว่าสงบนี้ไม่ได้เหมือนกันนะ ให้จำเอาไว้ เราอย่าเอาของใครของเราก็ตามมาเทียบกันไม่ได้นะ มันหากจะเป็นขึ้นในใจของผู้ภาวนานั้นแหละ จะสงบแบบไหนมันจะแสดงขึ้น แบบไหนก็คือแบบความสุข ความรื่นเริงบันเทิง ความที่เราไม่เคยรู้เคยเห็นนั้นแหละ ทำให้จิตใจตื่นเต็นกายใจ ให้จิตมันสงบแนว ๆ จนกระทั่งถึงสงบเงียบหมดเลย นี้เรียกว่าอารมณ์กวนใจของกิเลสที่มันผลักดันออกไปมันสงบตัว อารมณ์ของธรรมคือความสงบเย็นใจทับกันไว้ ที่นี้มีแต่ความสง่างามของใจ สง่างาม ๆ นะใจไม่เหมือนสิ่งใด ในโลกอันนี้รวมหมดทั้งโลกนี้ไม่มีอะไรทุกข์ยิ่งกว่าใจ เพราะอำนาจของกิเลสที่เป็นพินเป็นไฟเผา

ใหม่ตลอดมา ตามอารมณ์ของกิเลสที่มีหนักเบาเล็กน้อย ทุกข์จะมีมากขึ้นไปตาม ๆ กัน ไป และความสุขไม่มีอะไรเกินใจ ความสุขจะอยู่ที่ใจ เช่นเดียวกับความทุกข์อยู่ที่ใจเพราะกิเลสส่งเสริมขึ้น

ที่นี้ความสุขจะเกิดขึ้นที่ใจเพราะธรรมส่งเสริม อบรมธรรมด้วยจิตตภาวนาของเรา เข้า แล้วจิตใจสงบเย็น เย็นจนกระทั่งอัศจรรย์ตัวเองนะ เวลาสงบมาก ๆ แล้วนี่มันดับหมดเลย คืออารมณ์ของใจไม่ออกไปคิดเนื่องจากธรรมนี้ครอบเอาไว้ ธรรมมีแต่ความสงบเย็น กิเลสมีแต่ความฟุ้งซ่าน ที่นี้เมื่อระงับอารมณ์ความฟุ้งซ่านแล้วมันก็สงบ ที่นี้มันก็เย็น มันสว่างงาม จากนั้นเวลามันสงบเต็มที่ นี่พูดเป็นขั้นให้ท่านทั้งหลายฟังนะ ตามแต่มันจะเกิดขึ้นในจิตของเรา แต่เราอย่าปล่อยคำภาวนา ตามจรตนิสัยของจิตที่ชอบธรรมบทใดให้ยึดมั่นไว้ ผลที่จะเกิดขึ้นยังงั้นจะเป็นขั้นจากนั้นเอง เราไม่ต้องไปคาดไปคิด

ที่นี้เวลาจิตมันสงบของมันเต็มที่นี่มันขาดไปหมดเลยนะ โลกอันนี้เหมือนไม่มีเลยนั่น เพราะใจไม่ออกไปให้ความหมายต่าง ๆ มันเหมือนโลกไม่มี เหลือแต่ความสว่างงามสว่างไสวอยู่ในหัวอก ก็ตื่นตื่น เพราะตั้งแต่เกิดมาเราไม่เคยเห็นความสุขอย่างนี้ มีแต่ความทุกข์บีบปี้สไฟตลอดตั้งแต่วันเกิดมา ฟังมาปรากฏในวันนี้ที่จิตใจสงบเอาแบบอัศจรรย์ตื่นตื่นนะ ที่นี้วันนั้นพอจิตมันถอยออกมาแล้ว เราจะไปทำงานทำการอะไรทั้งวัน จิตจะเป็นอารมณ์กับความสงบ ความแปลกประหลาดอัศจรรย์ของตัวเองไม่ไปไหนนะ มันจะป่วยียนอยู่ในนี้ไม่ออก เพราะมันอึดอึดอยู่ในใจนี้ อารมณ์ที่เป็นพินเป็นไฟมันจางไปหมด นี่อารมณ์ของธรรมเข้าทำงานทำให้ใจให้สงบเย็น ให้ท่านทั้งหลายเอาไปคิด ศาสดาองค์เอก เอกขึ้นมาจากจุดนี้นะ จุดภาวนา พระพุทธเจ้า ศาสดาองค์เอกเลิศขึ้นมาจากภาวนา สงฆ์ สรรณี คจฺฉามิ พระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า ที่เป็นสภะพวกเรา ออกจากภาวนานะ นี่ละเลิศขึ้นก็ที่นี่

ให้พากันเอาไปภาวนาบ้างนะ อย่าอยู่เฉย ๆ เวลาจะหลับจะนอนให้บังคับจิตให้อยู่กับคำบริกรรม มันหากจะมีวันหนึ่งจนได้นั้นแหละ เพราะคันหาธรรม เหมือนเราชุดแร่ธาตุต่าง ๆ คันไปคันมาก็ถูกแต่หินแต่ดิน แล้วมันหากเจอแร่ธาตุจนได้วันหนึ่งนั้นแหละ เพราะมันมีอยู่ด้วยกัน อันนี้ก็เหมือนกัน แร่ธรรมจะเกิดขึ้นที่นี้ ไ้แรกกิเลสมันแร่สกปรกเข้าใจใหม่ พวกเรามีแต่พวกแร่กิเลสเต็มบ้านเต็มเมืองเต็มหัวใจ ไปที่ไหนจึงได้ยินแต่เสียงบ่น แว ๆ ๆ มีแต่แร่กิเลสเหยียบหัวมันเข้าใจใหม่ แร่ธรรมไม่มี ที่นี้พอชุดคันแร่ธรรมขึ้นมาเจอแล้ววันนั้นอึดอึดทั้งวันเลยนะ มันอึดอึดทั้งวัน จิตใจไม่ออกไปเลย เหมือนโลกไม่มี มันหากหมูนของมันนี่ มันรีบวิ่งบั้นเทิงอยู่ที่นี่ พอได้จิ้งหะเมื่อไรก็เอาอีก ได้ไม่ได้ช่าง

มัน ส่วนที่อารมณ์ซึ่งเราเคยได้มาแล้วแปลกประหลาดอัศจรรย์มันไม่ลืมนะ มันฝังลึกด้วย
 เอา ไม่ได้ก็ตาม เราจะทำของเราไปเดี่ยวเจออีก ๆ ต่อไปมันก็สืบทอดกันเรื่อย ๆ ทีนี้ก็สง่า
 งามไปเรื่อย ๆ นะ

จากนั้นจิตจากสงบแล้วเข้าเป็นสมาธิได้ นี่หมายถึงส่วนมากหมายถึงผู้ปฏิบัติธรรม
 ล้วน ๆ เช่น พระกรรมฐานท่านอยู่ในป่าในเขา ท่านบำเพ็ญตลอดเวลา ได้รับการบำรุงด้วย
 ภาวนาตลอดเวลา จิตใจสว่างามขึ้น ๆ ตั้งรากตั้งฐานได้ จิตสงบเย็นทั้งวันทั้งคืนไปอยู่ที่
 ไหนเย็น ๆ ตลอด จากนั้นก็ขยายความเย็น ความแปลกประหลาดอัศจรรย์กว้างขวางออก
 จากจิตดวงเดีวนี้แหละ สง่าขึ้นเรื่อย ๆ ๆ แล้วอยู่ที่ไหนนั่งทั้งวันก็เหมือนหนึ่งว่าไม่กระดิก
 พลิกแพลง คือจิตไม่ออกไปไหนมันก็ไม่ทำอะไรกวนเรา ถ้าจิตคิดยุ่งนั้นยุ่งนี้มันจะกวน
 ตลอด อยู่ไหนไม่สบายนะ พอจิตไม่ออกคิด ที่นี้อยู่กับธรรม ธรรมพาให้สงบ นั่งอยู่ที่ไหน
 เหมือนหัวต่อ ๆ นั้นละท่านภาวนา ท่านมีธรรมในใจอยู่ไหนสบาย นี่เป็นขั้น ๆ นะ ขั้นของ
 ธรรมที่จะระงับทุกข์ตามลำดับของทุกข์ที่มีมากน้อย ขั้นของธรรมจะระงับไปเรื่อย ๆ
 จากนั้นก็สง่างาม

ยิ่งออกทางด้านปัญญาอันนี้พิสดารมากนะ เราพูดแต่เพียงแง่พอได้คิด ให้ผู้ปฏิบัติ
 ทั้งหลายได้เป็นข้อคิด แล้วให้นำไปพิจารณาเอง ตีความหมายออกไปเอง แล้ว
 ผลประโยชน์จะเกิดขึ้นอย่างกว้างขวางมากมายจากกำลังของตัวเอง การได้ยินได้ฟังจากครู
 อาจารย์พอเป็นแนวทาง พอเราไปปฏิบัติตัวของเรา ปรากฏขึ้นในตัวของเราแล้ว เอา หา
 กินได้วันยังค่ำจ่ายไม่หมด นั้น เราหาได้เองจ่ายไม่หมด เราหยิบยืมไปซื้อเขามาหมดได้นะ
 เราหาขึ้นมาเองนี้ไม่หมด อันนี้ความคิดความอ่านอรรถธรรมเกิดขึ้นจากในใจของเรา มัน
 จะสง่างามขึ้นเรื่อย หาไม่หมด ๆ แล้วสว่างขึ้นเรื่อย ๆ

นี่ละธรรมที่จะเริ่มเป็นแดนอัศจรรย์ขึ้นมาจากด้านปัญญา เหล่านี้ก็เลิศก็เลอถ้าเรา
 ยังไม่เห็นธรรมขั้นนั้นนะ เหล่านี้ก็พออยู่พอกินพอเป็นพอไปอยู่ที่ไหนสบายหมด เพียงขั้น
 จิตใจมีความสงบบ้าง ยิ่งจิตใจมีแต่ความเบิกบานมีแต่ความสว่างไสวไปแล้วมันยิ่งเพลิน
 เห็นกิเลสก็เห็นประจักษ์เป็นภยอย่างประจักษ์ เห็นคุณของธรรมก็เห็นอย่างประจักษ์ ๆ ที
 นี้มันก็เบิกกว้างออก เห็นโทษมากเท่าไรมันยิ่งบั่นหนีจากโทษ เห็นคุณมากเท่าไรมันยิ่ง
 ขยับเข้าหาคุณ นี่ละที่ว่าความเพียรของท่าน ความเพียรกล้า ท่านไม่ได้หลับได้นอน มีแต่
 จะออกทำเดี่ยว ถึงขั้นเห็นโทษแล้วอยู่ไม่ได้ว่างั้นเลย แต่ก่อนเราอนอกอดกอดทุกขมานี้ตั้ง
 กัปตั้งกัลป์ เราไม่เห็นว่าคุณขั้นนี้เป็นภัยต่อเรา พอธรรมจับจำเข้าไปเท่านั้นมันเห็นภัยแล้ว
 มันจะอยู่ได้ยังไง มันก็หมุนตัว ๆ ๆ

นี่ละชั้นของธรรมท่านหาความสุขให้ใจ ใจเท่านั้นที่จะแบกหามกองทุกข์ทั้งหมด คือ ใจดวงนี้ เมื่อทำไม่ถูก ทำตามกิเลสจะเป็นทุกข์ทั้งหมดเราแบกคนเดียว ทีนี้เมื่อเราทำถูกนำธรรมมาเป็นน้ำดับไฟตั้งที่อธิบายมาให้ฟังนี้ ทุกข์เหล่านั้นจะค่อยยุบยอบลงไป สุขอันนี้จะค่อยเบิกขึ้น ๆ กว้างขึ้น ๆ ทีนี้ก็จำขึ้น ๆ ละที่นี้ นี่ก็คือใจ เรื่องความสุขทั้งหมดมาอยู่ที่ใจดวงเดียว ความทุกข์ทั้งหมดอยู่ที่ใจดวงเดียวจากกิเลสสร้างขึ้นมา ความสุขทั้งหมดอยู่ที่ใจดวงเดียวที่ธรรมสร้างขึ้นมา ทีนี้เมื่อธรรมสร้างสุดขีดแล้วใจเป็นธรรม ธรรมเป็นใจ แล้วนะทีนี้ หมดทุกข์ตั้งพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน ตั้งแต่ชั้นลัมลูกคฤคยานท่านสู้อยู่ ๑๑ สุตทำยก็ยึดได้ หลุดมือไปบ้าง ยึดได้มา หลุดมือไป เอ้า หลายครั้งหลายหนก็ไม่หลุดมือ แล้วได้เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ก็สว่างจำขึ้นมา

นี่ละหาความสุข ให้ท่านทั้งหลายหาจากพุทธศาสนา ชีวี้นี้เลยเรื่องพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ชีวี้นี้ถูกต้องแม่นยำหมด นี่เป็นแถวแนวของธรรมที่ดับความทุกข์ในหัวใจโลก มีพุทธศาสนาเท่านั้น นอกนั้นเราไม่พูดถึง ให้ท่านจับเอาชีวี้นี้ไว้ก็แล้วกัน ไม่พูดถึง แนวการของธรรมสอนโลกคืออันนี้ละพุทธศาสนา แนวการกิเลสสอนโลกคือศาสนาที่มีกิเลสอยู่ในหัวใจ ใครจะเอาเทวดามาเป็นเจ้าของศาสนาก็ตาม ถ้าลงกิเลสได้อยู่ในหัวใจแล้ว สอนผิด ๆ พลาด ๆ ไปด้วยกันทั้งนั้น เจ้าของก็ผิดสอนคนอื่นก็ผิด เขาเคารพเลื่อมใสเขาเชื่อถือไปทำตามเราอีกผิดไปอีก ๆ สร้างบาปสร้างกรรมจากคำว่า ศาสนา ๆ มีมากต่อมากเข้าใจใหม่ละ พุทธศาสนานี้ชีวี้นี้ไม่มี มีแต่ความบริสุทธิ์ล้วน ๆ ปิดออก ๆ ส่วนที่เป็นภัยเป็นจริง ๆ ปิดออก ส่วนที่เป็นคุณกวาดเข้ามา ๆ ก็จำเลย พวกกันจำเอาละ

นี่ละถึงขั้นศาสนาที่เลิศเลอ พระพุทธเจ้าเลิศที่จุดนี้ละ จุดที่ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันเลย แยกกันไม่ออก จะแยกไปไหนก็เป็นอันเดียวกันเท่านั้น จะแยกไปไหนอีกละนั้นละธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วแยกกันไม่ออก พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเป็นอย่างนี้ นี่ละท่านก็ลัมลูกคฤคยานมาเหมือนเรา ให้พากันอุตสาห์ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติละ เราเป็นลูกชาวพุทธทั้งคนอย่าให้เสียชาติเกิดขึ้นมา ลมหายใจหมดไปเปล่า ๆ นี้ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ให้ฟังเสียงพระพุทธเจ้าฟังเสียงท่าน สรรณะของพวกเราพระสงฆ์สาวกที่บริสุทธิ์ ท่านเหล่านี้ไม่ต้มใคร ว่าอะไรแม่นยำ ๆ ๆ ส่วนกิเลสต้มทั้งเพ ตั้งแต่ตื่นนอนต้มจนกระทั่งค่ำ ต้มอันนั้นจะดีอันนี้จะดี แน่ ๆ ไม่ได้เรื่องอะไรแหละวันนี้ วันนี้มันโมโหมาก จิตใจมันขุ่นมัววุ่น พอมองไปเห็นพ่ออีหนูมาจากที่ไหนก็ไม่รู้นะ นี่ไปไหนมาโมโห มันอัดอั้นตันใจมันจะตาย มันจะหาเรื่องใส่พ่ออีหนูเข้าใจไหม พ่ออีหนูก็เป็นพ่ออี

หนูที่ติดอยู่นะ ไม่ใช่พ่ออีหนูแบบตาต่อตาหลบกันต่อหลบ พวกโจรกับพวกมารพากัน
เข้าใจไหม

อันนี้พ่ออีหนูก็เป็นพ่ออีหนูคนดี ไปไหนมาก็บอกว่าไปนั้นมาไปนี้มา คือหาเรื่องใส่
เขา ความจริงคือเจ้าของมันเป็นไฟหาที่ระบายออก มันเป็นอย่างนั้นนะความทุกข์ มัน
หาทางออก ได้เอาไฟเผาเขาก็เอา ถ้าทางนี้ไม่มีทุกข์ ทางนี้สบายแล้วมองไปที่ไหนมันเย็น
ตาเย็นใจไปหมด มันเย็นอยู่ที่ใจนะ มองไปที่ไหนก็เย็น เย็นตา เย็นหู เย็นอะไรไปหมด ถ้า
ใจเป็นธรรม พากันจำเอานะ ให้พากันไปอบรมภาวนาบ้าง อย่าอยู่เฉย ๆ ศาสนาคือทองคำ
ทั้งแท่งปล่อยให้มูตรให้คุณมันเหยียบย่ำทำลายทั่วโลกดินแดน ไม่สมควรเลยกับเราเป็น
ชาวพุทธนะ เอละ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ พ่อ

นี่พูดถึงเรื่องวัดอะไร เลยยังไม่จบ วัดภู่ว พุดเลยต่อไปเรื่อยเลยวันนี้ นี่ก็จวนสิ้น
เดือน ประมาณวันที่ ๒๖-๒๗ ๒๘ ขึ้นไปละส่งให้ ๆ คือเราส่งนี้ให้พ่อเลยนะ เวลาไปแล้ว
คือสั่งเขาไว้พร้อมเขาก็เคยแล้ว พ่อไปถึง มีพระจำนวนเท่าไร ๆ เราก็ดูสิ่งของขาดเหลือ
อะไร ถ้าอันไหนบกพร่องเท่าไรมานี้เอาไปอีก แต่ไม่เคยบกพร่อง เพราะเรากะไว้อย่าง
เหลือเฟือ นอกจากนั้นวัดไหนที่อยู่แถว ๆ นั้นไม่น้อยนะ แห่งละ ๒ องค์บ้าง ๓ องค์บ้างมี
เล็ก ๆ ในเขา แล้วท่านมาติดต่อขอจากที่นี่ไป เราก็บอกให้ท่านไปเถอะ ให้ท่านมาเอาไป ถ้า
ขัดข้องทางนี้จะส่งมา เรว่าอย่างนั้นนะ เพราะเราไม่อาจจะส่งทั่วถึงได้ทุกแห่งทุกหนไป
เรามาส่งแต่จุดใหญ่ ๆ เท่านั้น นี่เราก้เปิดทางให้เรียบร้อยแล้ว

บรรดาศรัทธาทั้งหลายที่ได้ไปบริจาคทาน ไปจากพี่น้องทั้งหลายทั้งนั้นนะ บริจาค
ทานได้บุญได้กุศลทั่วหน้ากันหมดนะพวกเรา หลวงตาเป็นแต่เพียงผู้ทำหน้าที่แทนเฉย ๆ
สมบัติเงินทองข้าวของเป็นของท่านทั้งหลายเอง เป็นบุญเป็นกุศลของพี่น้องทั้งหลายทั่ว
หน้ากันนะ ไปครั้งหนึ่ง ๆ เวลานี้รถไม่ต่ำกว่า ๔ คัน เต็มเอี้ยด ๆ เลย เราเปิดทางให้แล้วว่า
ถ้าไม่พอให้เอาอีกรถ เขาบอกว่าพอ ก็กำหนดไว้ครั้งละ ๔ คันรถ ๆ ไปเลยอย่างนี้

เราบอุนเราได้พระดี ๆ ไว้ทำบุญให้ท่าน พวกนักศรัทธาทั้งหลายก็เย็นใจ ได้ไป
ทำบุญให้ท่านในสถานที่เหมาะสม เป็นอย่างนั้นนะ ท่านเองท่านก็เย็นใจสบายใจภาวนา
สะดวก

ชมการถ่ายทอดสด ธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th